

mende med Regjeringens Værdighed at træffe. Regjeringen maa være nødsaget til at finde sig i en Overgangsperiode, naar en saa vigtig Forandring indtræder som den, der her har fundet Sted; Regjeringen bør ikke ved minutiøse Bestemmelser, som kunde ramme den Udflydige tilligemed den Skyldige, søge at dække sig for nogle Tusinde Rigsdalers Tab; det er da bedre, naar det maatte findes, at de gjældende Anordninger ere benyttede anderledes og i større Udstrækning, end de burde, paa anden Maade at søge at skaffe Statskassen sin Ret, end ved at træffe Bestemmelser, som paa en følelig Maade gribe ind i Handel og Samkvem. Det er nemlig vitterligt, at naar Regjeringen skulde have forhindret en sliq Benyttelse af Anordningerne (jeg vil kalde det en Elusion, men ikke en Omgaaen af Anordningerne, idet det virkelstgen er en Benyttelse, om end ikke en paatænkt Benyttelse af dem), saa skulde den paa samme Tid som den provisoriske Lov om Consumtionens Ophævelse og øvrige Forandringer emanerede, have formeent al Godtgjørelse for det Slags consumtionsbare Varer, om hvilke det kunde tænkes, at det vilde give Anledning til sliqe Misbrug, og dette vilde da ikke blot have rammet Hornqvæget, men ogsaa flere andre Artikler. Dette har Regjeringen ikke villet, og den har derved taget Hensyn til, at der i Virkeligheden er en stor Deel Hornqvæg, som det maatte ønskes, at Vedkommende kunde faae Godtgjørelse for, idet der er endeel Hornqvæg, som paa den Aarstid er til Fedning og er bestemt til Udførsel af Kjøbstæderne, ingenlunde til at høre til Byens engang afgiftsberigtigede Dvæg. Disse forskjellige Momenter, om hvis Betydning jeg skal have den Ære nærmere at documentere mig, i Forbindelse med den Omstændighed, jeg har anført, at Brændeviinsafgiftens Forhøielse for indeværende Aar er tagen i Betragtning ved en anden Lov, haaber jeg maa forekomme Rigsdagen tilstrækkelige til at give Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, — derunder Ladeplassen Løgstor, da den, uden at være en Kjøbstad, er et Consumtionssted, — et saadant Afgiftstillæg som det her omhandlede, hvilket nærmere vil komme under Forhandling, men jeg har under alle Omstændigheder anseet det for

Pligt at henlede Rigsdagens Opmærksomhed paa den Maade, hvorpaa man naturligt kunde komme til at skaffe Statskassen sin Ret igjen for en alt for vid Benyttelse af Consumtionsgodtgjørelses-Lovgivningen. Denne § 2 vil kunne anslaaes i det Hele taget at bevirke en Indtægt for Statskassen af ialt 300,000 Rbd. Istedetfor som for indeværende Aar 210,000 Rbd. Foruden den Forhøielse, der er foreslaaet for Provindskjøbstæderne, er der nemlig tillige en Forhøielse, som uden Hensyn til forandrede Bestemmelser vil indtræde, idet den Revision, som i indeværende Aar har fundet Sted af samtlige Kjøbstad-Bygningers Opmaalning, giver Udset til et forøget Udbytte af den reglementerede Sum, hvilken Forøgelse vil kunne anslaaes til 8000 Rbd for et Aar; derved bliver da det hele Tillæg, som maa føies til de 210,000 Rbd., cr. 90000 Rbd., altsaa ialt en rund Sum af 300,000 Rbd.

Med Hensyn til § 3 i Loven af 15de Mai d. A. er der heller ikke foreslaaet anden Forandring i det nu foreliggende Lovudkast, end saadanne, som kunne henføres til nødvendige Redaktions-Forandringer; derimod troer jeg, at man istedetfor, at der i indeværende Aar kun er beregnet en Indtægt af 200,000 Rbd., vil kunne regne paa 220,000 Rbd., da der nemlig er kommen endeel Statsgjæld til, og som en Følge deraf en forøget Rentebecourt, i hvilken Henseende man navnlig tør stole paa Indtægten, som vil erholdes med Hensyn til Hartkorns-Obligationerne og Krigsskats-Obligationerne, hvorimod der kun bør tages langt ringere Hensyn til det forøgede Udbytte, som vil kunne ventes med Hensyn til det nye 5 pct. Laan; thi det har allerede i indeværende Aar viist sig, at man forstod i en stedse stigende Udstrækning at benytte sig af at sende sine Coupons til England for at høre Renten der, istedetfor, som man hidtil har gjort, at høre den herhjemme, idet de Omkostninger, der ere forbundne med at høre Renten i England, udgjøre mindre end $\frac{1}{16}$ af Renten, og Mange finde det foreneligt med deres egen Overbeviisning ikke at erlægge Krigsskat af det Slags Indtægt, naar de kunne unddrage sig derved. Statskassen har intet Middel derimod, men maa tage den derved bevirkede Af-